

Dintr-odată a pornit dușul. Apa curgea pe talpa ei, pe capul meu, pe fața mea...

La ora cinci, doamna Sasaki a venit să mă anunțe că e timpul pentru exercițiile de întindere.

— Ce ochi roșii aveți! a exclamat ea.

În ultimii ani, albul ochilor mei se umpluse oricum de vinișoare roșiatice, iar acum chiar și într-o zi obișnuită e mai degrabă rozaliu decât alb. La o privire atentă în zona pupilei, se pot observa numeroase vene subțiri dedesubtul corneei. Am făcut niște controale oftalmologice pentru a vedea dacă nu există cumva risc de hemoragie, dar mi s-a spus că și dacă s-ar întâmpla, n-ar fi nimic grav, căci e ceva obișnuit la vârsta mea. Cu toate acestea, e limpede că atunci când am ochii roșii, pulsul și tensiunea îmi sunt crescute.

Doamna Sasaki mi-a măsurat imediat pulsul:

— E peste 90! S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic în mod special.

— Haideți să vă iau tensiunea.

Fără să accepte un refuz, m-a pus să mă întind pe canapeaua din birou. După ce am stat liniștit vreo zece minute, a prins tubul de cauciuc în jurul brațului meu drept. Nu puteam să văd ce indica acul, dar era destul de ușor de ghicit după expresia de pe fața ei.

— Nu vă simțiți un pic rău acum?

— Nu am o stare deosebită. E mare tensiunea?

— Aproape 20.

Când spune așa, înseamnă că de fapt e mai mare – 20,5 sau 20,6, ori poate 21 sau chiar 22. Însă cum mai demult nu o dată a ajuns și la 24,5, dacă e la nivelul ăsta, nu mă îngrijorează așa cum îi îngrijorează de fapt pe doctori. Și sunt oricum împăcat cu gândul că sfârșitul poate veni în orice moment.

— Azi-dimineață era normală, 14,5 cu 8,3. Mă întreb de ce o fi crescut așa dintr-odată. Pur și simplu nu înțeleg. V-ați încordat cumva la toaletă?

— Nu, nu.

— Și chiar nu s-a întâmplat nimic? Foarte ciudat! și-a aplecat ea capul într-o parte a neîncredere.

N-am scos nici un cuvânt, deși știam bine care e cauza. Atingerea tălpii lui Satusko încă îmi mai stăruia pe buze. N-aș fi putut s-o uit nici dacă aș fi vrut. Fără îndoială că tensiunea mi-a crescut când mi-am îndesat în gură degetele ei. Cu siguranță că fața îmi ardea și că sângele mi se urcase la cap și aș fi putut să fac apoplexie chiar în acel moment. „Mor acum! Mor acum!” – e cât se poate de adevărat că am simțit asta. Mă pregătisem pentru un asemenea moment, dar gândul de „a muri” mă înspăimânta. Mi-am spus că trebuie să mă liniștesc, că nu trebuie să mă mai înfierbânt și totuși m-am repezit fără să gândesc să-i sug degetele de la picioare. Nu m-am putut abține. Ba nu! Cu cât mă gândeam mai mult să n-o fac, cu atât îi sugeam degetele mai nebunește. Îi sugeam degetele și

mă gândeam: „Mor! Mor!“. Se ridicaseră în mine valuri de groază, excitație și plăcere. Pieptul îmi era cuprins de o durere la fel de puternică ca cea de infarct....Toate acestea se întâmplaseră cu mai bine de două ore în urmă, dar probabil că tensiunea nu scăzuse încă.

— Ce-ar fi să renunțați azi la exercițiile de întin-dere și să vă odihniți? mi-a sugerat doamna Sasaki.

M-a dus cu forța în dormitor și m-a obligat să mă întind.

.....

La ora nouă seara, doamna Sasaki a revenit cu ten-siometrul.

— Aș vrea să vă mai măsoar o dată tensiunea.

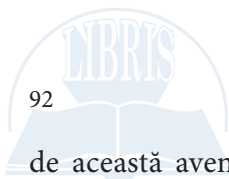
Din fericire, scăzuse înapoi la normal – 15 cu 8,7.

— Ah, ce bine! M-am liniștit. Era foarte mare mai devreme – 22,3 cu 15!

— Probabil că se mai întâmplă câteodată.

— Chiar și așa, era foarte mare! Bine că n-a fost decât ceva de moment.

Nu doar doamna Sasaki fusese îngrijorată. De fapt, mai mult decât ea, eu eram cel care ofta pe ascuns de ușurare din adâncul inimii. Și cu toate astea, în același timp mă gândeam că dacă lucrurile merg tot așa, nu mă împiedica nimeni să repet acest comportament nebunesc. Nu era genul de thriller erotic care să-i placă lui Satsuko, dar n-aveam nici un motiv să mă privez

de această aventură măcar. Și nu-mi păsa prea tare dacă muream din greșeală.

12 august

Haruhisa a venit la puțin după ora două și se pare că a stat vreo două, trei ore. Satsuko a ieșit în oraș imediat după cină. A spus că vrea să-l vadă pe Martin LaSalle în *Pickpocket* la cinematograful Scala, apoi să meargă la piscină la Prince Hotel. Îmi imaginez cum arată într-un costum de baie fără spate, cu umerii ei goi și albi strălucind scăldați în razele reflectoarelor.

13 august

Pe la ora trei am avut parte din nou de micul meu thriller erotic. Dar azi ochii nu mi s-au mai înroșit. Și tensiunea pare și ea în regulă. Ah, o mică dezamăgire. Dacă nu mi se înroșesc ochii și tensiunea nu crește peste 20 înseamnă că ceva lipsește.

14 august

În seara asta, Jōkichi s-a întors singur de la Karui-zawa. Zice că mâine – luni – se întoarce la muncă.

16 august

După multă vreme, Satsuko a mers ieri la Hayama¹ să înoate. Mi-a spus că n-a fost deloc la plajă toată vara din cauză că are grijă de mine și că vrea neapărat să se bronzeze. Cum Satsuko e aproape la fel de albă ca un caucazian, se bronzează repede. Azi gâtul și decolteul îi erau pictate în stacojiu, în forma literei V, dar unde fusese acoperită de costumul de baie era incredibil de albă. Fără îndoială că mă chemase în baie ca să se laude cu asta.

.....

17 august

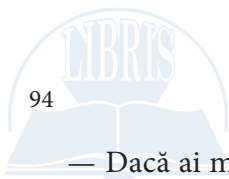
Se pare că Haruhisa a venit și azi.

18 august

Thriller erotic, din nou. Dar a fost puțin diferit de cele de pe unsprezece și treisprezece august. Azi a venit purtând sandale cu toc și a intrat în baie cu ele.

— De ce porți așa ceva?

1. Oraș din prefectura Kanagawa, unde încă din secolul XIX există o reședință imperială.

— Dacă ai merge la teatrul de varietăți la un show nud, ai vedea că toate fetele ies pe scenă așa. Nu te încântă ideea dacă îți plac atât de mult picioarele mele? Câteodată se zăresc și tălpile.

Era destul de bine, dar apoi s-a întâmplat altceva.

— Să te las să faci și puțin *necking* azi, tată?

— Ce-nseamnă *necking*?

— Nu știi? E ce făceai tu zilele trecute.

— Să te sărut pe gât?

— Da, exact. E un fel de *petting*.

— Ce-i aia *petting*? Eu n-am învățat asemenea cuvinte englezești!

— Câtă bătaie de cap îți dau bătrânii ăștia! Înseamnă să mângâi și să săruți pe cineva pe tot corpul. Apoi mai există și *heavy petting*. Văd că trebuie să-ți explic o grămadă de cuvinte noi.

— Adică mă lași să te sărut pe gât?

— Fii recunoscător!

— N-am cuvinte să-ți spun cât de recunoscător sunt! Dar cum de îmi dai voie? Mă tem pentru ce va urma.

— Pregătește-te! E bine dacă ții minte asta.

— Să nu întreb înainte care vor fi consecințele?

— Lasă, fă *necking*-ul mai întâi!

Până la urmă nu m-am putut împotrivi tentației. M-am răsfățat mai bine de douăzeci de minute cu ceea ce ea numea *necking*.